

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:29	17:28	18:03
16:15	17:27	18:06
16:21	17:27	18:02
בני ברק		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

מתי יבוא המשיח?

במשך השנים הבטיחו וכתבו תאריכים לביאת המשיח מדוע עדיין הוא לא בא?

בוטחים באבא!

התקופה בה אנו חיים כיום, נחשבת לתקופה לחוצה ומתוחה, עמוסת חששות ופחדים. מבית ומחוץ יש איומים גוברים והולכים, הן ברוחניות והן בגשמיות. בכל דור ודור קמו עלינו לכלותנו, אבל תקופה בה היצר הרע עושה יד אחת עם נגיף מסוכן, נסיונות רוחניים חוברים לאיומי שונאי ישראל, הינה התקופה שלנו, רוויית החששות ומלאת הבעיות.

וכאן הבן שואל: אז מה עושים? איך עוברים תקופה כזו בשלום? כיצד מתמודדים איתה בגבורה? איך מצליחים - למרות כל זאת - לנהל חיים שלווים ושקטים? האם יש מתכון או דרך, שמובילים לחיי שלום ושלווה גם בתקופה כזו?

בספרה "שומרי אמונים" מצוטט גילוי מדהים מאוצרו של האר"י הקדוש זי"ע. בתקופה בה משתוללת מגיפה - הרי שבכוחה לשלוט רק במי שפחד ממנה, אבל לא במי שחש בטוח מפניה. כלומר, חשש ופחד מפני איומים וקשיים, הם שמפעילים את הבעיות והקשיים, הם שמכניסים אותם לחיינו בדת הקדמית, חלילה. הדרך להימנע מחיי לחץ ומתח, היא לא להתמגן באין סוף הגנות גשמיות המעידות על גודל החשש מפניהם, אלא - - -

לחיות באמונה ובביטחון, להישען על אבא שבשמים. לזכור ולדעת שמלך מלכי המלכים הוא אבינו האוהב, אין עוד מלבדו. אנו נתונים בידיים שלו, והוא מלך טוב ומטיב לכל, ומנווט את העולם בחסד וברחמים. אם נגזר עלינו חלילה משהו שנראה כלא טוב עבורנו - זו מתנה נסתרת מאבא שבשמים. ואם נגזר עלינו טוב גלוי - זו מתנה גלויה לעין כל!

כך או כך, הכל ממילא מנוהל על ידו, אז אנתון סומכים עליו ובוטחים רק בו. הקדוש ברוך הוא 'מגן ומושיע לכל החוסים בו', אין הגנה טובה יותר מלבטוח שהחיים שלנו בידיו. וככל שהתחושה וההבנה הללו ברורות ובחירות בליבנו ובנפשנו - כך חיינו יותר רגועים ושלווים, ביודענו שאנו בידיים בטובות ביותר! (הרב אשר קובלסקי)

קטן בעיניך? הבאת אדם לדרשה, גם אם לא חזר בתשובה אבל הוא למד תורה, הוא התעורר, הוא לא עשה עבירות בשעה הזו, דיין! היו כמה מקרים שאדם חזר בתשובה מדרשה אחת, הם אמרו לי איפה שהלכנו רדפה אחריו הדרשה שלך, בספרי הקבלה יש מושג של "רשימו", התורה והמוסר עושים רושם בנשמה, ולאחר תקופה פתאום יש שינוי באדם, יש מהפך, ולא יודעים ממה זה, והכל בזכות אותו יהודי שהביא אותו לדרשה אחת. כגרעין ששמים באדמה ולאחר זמן מצמיח אילן גדול.

אתה בא לדרשה, אתה צריך לדעת שאתה בא לבנות את עצמך, להיות אדם השלם, לעקור את המידות הרעות ולטעת מידות טובות בנפש, לטעת חמלה ורוך אהבה ורצון, לזרוע בן נבטים של אמונה ובטחון ענוה ועז. ואשרינו שאנחנו זוכים בכל שבוע לשמוע מוסר וביקורת. כל שבוע זוכים לשמוע מוסר, כמה צריך להודות על זה "ברוך אלוהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת", ולמה? כי המוסר עושה אותנו בני אדם, ולא להיות מלאכי חבלה. יש הרבה כאלה ברחוב, שפחד לעמוד לידם, אם אין תורה יפשע עם, אין אומה זו אומה אלא בתורתה.

אדם בא לבית המדרש יש לו סיפוק רוחני שאין כמוהו. ולמה? הנשמה של האדם היא רוחנית, והמזון שלה - מזון רוחני. ומה המזון של הנשמה? התורה הק', שבת קודש. תפילין וכל המצוות הם המזון של הנשמה, ולימוד התורה מעל הכל.

אדם בא לישיבה, בא לדרשה, הוא משתנה. כל השנים מתקשרות אלי נשים ומודות לי, מאז שבעלי בא לדרשה הוא השתנה לגמרי, כל הבית השתנה, התהפך. הבעל רגוע ועדין, יראת שמים מרחפת בבית, ויתור וענוה ושמחה תמידית על פניו.

בישיבות הק' מאות ספרי מוסר, ומלבד זאת יש את שיחת המשגיה, ועד מראש הישיבה, דרשות הרבנים, ועוד ביקורת ועוד הכוונה ועוד התעוררות. אין דבר כזה אדם מושלם, והמוסר נדרש עד זיבולא בתרייתא, עד הקבר. אדם מושלם לוקחים אותו למעלה, כל עוד אדם חי יש לו מה לתקן. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

הרמב"ן כותב, הרבה אנשים אמרו תאריכים מתי יבוא המשיח והמשיח לא בא, הארז"ל היה אומר שצריך להתקדש הרבה כדי להבין רמב"ן. אומר הרמב"ן: לא תאריך אחד יש בשביל ביאת המשיח, זה כמו תחנון אוטובוס, אם יש אנשים בתחנה הוא עוצר ואם לא יבוא הבא, כך משיח צדקנו אם לא בא בתאריך הזה יבוא בתאריך הבא, לא זכו בתאריך הבא יש עוד תאריך. הנביא אומר "אני ה' בעיטה אחישנה", שואלים חז"ל אם בעיטה, הרי זה הזמן, ואין זה אחישנה, ואם אחישנה אין זה בעיטה. אלא אם זכו, אחישנה, ואם לאו יבוא בעתה. מלך המשיח יבוא בין אם ישובו ובין אם לא ישובו, אבל אהבתי אתכם אמר ה' לכן הוא מעכב את הגאולה כדי שעוד ועוד יהודים ישובו בתשובה, עלינו להתחזק, עכשיו תקופה של חורף ארוך, להתחזק בלימוד התורה בלילות הארוכים, לא אברי לילה אלא לגירסא, ולהתחזק בלימוד המוסר.

ואשרי מי שמזכר את האחרים להביאם לשיעורי תורה ומוסר. כתוב בזה"ק שמי שמזכר את האחרים דמותו חקוקה בכסא הכבוד, שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו, קודם כל לקרב את הרחוק ואח"כ את הקרוב, אדם שיש לו בנים קרובים ורחוקים, קודם כל הוא חושב על הרחוקים, מי שמקרב רחוקים לקב"ה הקב"ה גומל לו טוב ויש לו סייעתא דשמיא. אין דבר שעושה נחת לבורא עולם כמו שמקרב יהודים לעבודתו יתברך.

אנשים רבים רוצים תיקון על העוונות שעשו, והתיקון הכי גדול זה לזכות את האחרים לבוא לדרשה בכל יום ד', ולמה? אם בזכותך ראובן שומר שבת, הרי כל שבת ושבת שהוא שומר מכפר לך על חילול שבת שחיללת ח"ו, וכך כל מצוה שהוא מקיים עולה לזכותך ומתקן בזה כל מה שפגם וקלקל. לכן אין תיקון גדול מזה לזכות את הרבים ולהביאם ללימוד התורה.

החפץ חיים שלח פעם תלמיד שלו לרוסיה, לקרב את היהודים לתורה ומוסר. לאחר שנה חזר אל הח"ח, ואמר לח"ח אין שום תועלת שלי שם, שאל אותו למה, לא מסרת שיעורים? מסרתי, וכמה היו בשיעור? קרוב למאתיים איש כל שבת. אז למה לא טוב? אמר לו שנה אני מדבר ואף אחד לא חזר בתשובה. אמר לו הח"ח, זכיית מאתיים איש ששעתיים בכל שבת שומעים דרשה, שעתיים בכל שבת הם לא עושים עבירות! וזה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

התפילין נמצאו בזכות...

סיפורים רבים סופרו על ההשגחה הנפלאה שיש על תפילין לפנינו שני סיפורים מרתקים המעידים על כך:

שמי צביקה גוטסמן, ואני גר בבני ברק. יש לי גיס שגר בפריס, ויום אחד אחרי תכנונים רבים נסעתי אליו ושהיתי אצלו כמה ימים. כשהגיע הזמן ללכת הביתה, נסעתי לשדה התעופה הנקרא 'שארל דה גול', וחיכיתי לטיסה שלי. ביד היתה לי מזוודה קטנה, וכי מה יש לבחור לקחת איתו? לא הרבה, כמה בגדים, כמה חפצים אישיים, ועוד חפץ יקר מאוד: התפילין. זה היה החפץ הכי יקר במזוודה הקטנה, והכי יקר בכלל.

את הדרכון החזקתי ביד, בידי השניה החזקתי את הטלפון על האוזן, דיברתי עם מישהו, והנה פתאום אני רואה ש.... אין לי מזוודה!

שדה התעופה שורץ ערבים, גנבים, נוכלים, ומה לא. כל אחד שעובר בטרמינל הוא גנב בפוטנציאל, ואף אחד מהם לא מחזיק את המזוודה שלי. מילא הבגדים והחפצים, אבל התפילין... לא יכולתי להשלים עם אובדנם. הרי ברור שגוי מצא אותן, ומי יודע באיזה בזיון התייחס אליהן. רק לחשוב על הענין מעורר בי חלחלה, וחץ מזה הבושות מהמשפחה. שולחים בחור לפריז עם מזוודה אחת קטנה והוא חוזר בלעדיה, מה יגידו? מה יעירו? שאני כל כך מוכשר, אפילו על מזוודה אחת לא יודע לשמור.

עמדתי ואמרתי בכוונה גדולה: "רבונו של עולם! אני מקבל על עצמי לא לדבר יותר כשאני עטור בתפילין". חזרתי ואמרתי את הדברים כשאני קובע אותם בליבי בהחלטה נחושה. לצערי היה עלי להשתפר בענין. אמנם ידעתי שאסור לדבר עם התפילין, אבל כשפגשתי מישהו ורציתי להגיד לו דבר מה, רמזתי לו בידיים ובעיניים, עד שיצאה גם איזו מילה. מהיום גם רמזות וקריצות לא יבואו בחשבון, אין דיבורים בתפילין בשום אופן.

ככה הדגשתי והבהרתי מול בורא עולם, ושטחתי בקשתי: "אנא בורא כל עולמים, יודע כל הנסתר, החזר לי את התפילין היקרות".

בחמלת הבורא יתברך, הארנק עם הדרכון וקצת כסף היה ביד, כך שיכולתי לקנות כמה דברים נצרכים ולעלות למטוס. התרווחתי על

המושב ונרדמתי מיד. הנסיעה אורכת שעותיים ואני ישן. כשאני מגיע לארץ אני חושב איך לכלכל את צעדי כדי לחסוך את הבושות ודוחה את הקץ ככל האפשר נכנס הביתה בשקט, פונה לחדר, ונשכב במיטה. לא ממליץ פתרון כזה לאף אחד, אבל זה מה שעשיתי.

כשאני מתעורר אני רואה שהפלאפון שלי קיבל המון שיחות מ'ביג בן טורס'. ההורים התקשרו באמצע ושוב ביג בן טורס. מה הם רוצים ממני? שילמתי על כל הטיסה בזמן.

מתברר שבצעמי לא ידעתי באיזו מהירות התקבלה תפילתי במרומים. יהודי תושב פריז,

חסיד חב"ד הלך באותה שעה ברחוב עם הילד שלו. פתאום הבחין הילד בטלית מושלכת באשפה. "אבא, יש כאן טלית", אמר הילד. האב והבן פנו לאסוף את הטלית ונדהמו לראות את התפילין מושלכות בבזיון. הם אספו את התפילין עם הנרתיק וכל המסמכים סביב, וגילו את הקבלה שקיבלתי על התשלום לטיסה מביג בן טורס. החב"דניק התקשר לסוכן וזה התקשר אלי פעם אחר פעם.

כדקותיים אחרי שפקחתי את עיני התקשרו שוב מביג בן טורס. "אתה צביקה גוטסמן? אבדו לך תפילין?"

"כן, כן" עניתי מרוגש.

ושאלה אחת מנקרת במוחי: מה החזיר לי את התפילין, הקבלה של ביג בן טורס או הקבלה שלא לדבר בעת התפילה?

סיפור נוסף מספר הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א על סב זקנו הי"ד:

היהודי הדור הפנים הביט בערימה וכל גופו רעה. בערימה הזו ערמו הנאצים הארורים ועוריהם הרומנים ימח שמש, את כל נרתיקי הטלית והתפילין של מאות היהודים, שהוזעקו לכיכר המרכזית.

היהודי, הלא הוא זקני הרה"ח רבי יעקב צבי הרשקוביץ הי"ד, הביט בחלחלה בערימה הקדושה והבחין בנרתיק הטלית ותפילין שלו, המונח בראש הערימה, בבזיון נוראי. הוא

הביט כה וכה. הרומני המרושע שפיקח עליהם הסיט לרגע את עיניו ורבי יעקב צבי ניגש בשקט לערימה ונטל במהירות את התפילין שלו. אז הבחין בו הגוי הערל, הניף אלת עץ כבדה אל על והרגו, במחי מכה אנושה אחת. בתו, סבתי מרת אטה גנוט ע"ה, שהיתה נערה צעירה, עמדה לצד אביה וראתה אותו נופל ארצה, מתבוסס בדמו, עולה בסערה השמימה, במסירות נפש אמתית על קדושת התפילין.

והרב אריה יהודה מלר"ח מספר בספרו האוטוביוגרפי 'נר הבדלה', על קורותיו בתקופת השואה, את הסיפור הבא: "כשהגענו למחנה הבטתי לצד והזדעזעתי. עמדה שם מדורת

אש ולתוכה השליכו הנאצים את תשמישי הקדושה, שמצאו ביד הנכנסים: תפילין, סידורים ועוד תשמישי קדושה עלו בלהבות ואני הזדעזעתי. מיששתי בכיסי, שם היו מונחות דרך קבע זוג התפילין שלי. מנין יבוא עזרי? איך אוכל להצילם משריפה? איך אזכה להמשיך ולהניחם מידי יום ביומו?

"מי החזיר לי את התפילין, הקבלה של ביג בן טורס או הקבלה שלא לדבר בשעת התפילה..."

הבחנתי ביהודי שעמד ליד הגדה.

"הבדיקה כאן מדוקדקת?" שאלתי.

"אכן כן!", השיב היהודי.

"אנא! תפוס את התפילין מעבר לגדר ובעזרת ה' אבוא לקחתם!", התחננתי אליו.

"אם נעשה זאת, יעלו אותנו על הגדרים!", אמר היהודי.

הרמתי את עיני למרום, ונשאתי תפילה קצרה מעומק הלב. הסתכלתי לצדדים, איש לא התבונן בי ובמעשי. הרמתי את זוג התפילין והעפתי אותם לתוך המחנה. התפילין התרוממו אל-על, עברו את גדר התיל ונחתו בקרבת מקום לאותו יהודי טוב. הוא הרים אותם ונעלם בין צריפי העץ. לחשתי תפילת הודיה נרגשת לבורא העולם על שהיכה את הזקיפים בסנורים ולא הפכו את פניהם לכיוונם. התפילין ניצלו!

שאלה: האם מותר לאכול בשר מיד לאחר אכילת פיצה?

אמרו רבותינו ז"ל, אכל בשר אסור לאכול גבינה, אכל גבינה מותר לאכול בשר (חולין קה). ואמרו עוד שם ששאל רבי אסי מרבי יוחנן, כמה ישהה בין גבינה לבשר, אמר לו ולא כלום.

והראשונים נחלקו בטעם ההיתר של אכילת בשר אחרי שאכל מאכל חלבי, שיש שפירשו שדוקא כשאכל בשר בתחילה צריך לשהות עד שיוכל לאכול מאכל חלבי, משום שהבשר מוציא שומן והוא נדבק בפה ומאריך טעמו, מה שאין כן באוכל גבינה. ויש שפירשו שלאחר מאכל חלבי אין צריך לשהות, לפי שהגבינה רכה ואינה מתעכבת בין השיניים.

ועוד אמרו רז"ל, אמר רבי יוסי, אותו אדם שאכל חלב ובדעתו לאכול בשר, צריך "לאכול" פרוסת לחם. ויש גורסים, צריך "לבער שירי הלחם" שאכל עם הגבינה. (ירושלמי פסחים פ"ו ה"ד).

וכתבו אחרוני זמננו, שמכח השינוי בגירסאות נחלקו הראשונים האם צריך נטילת ידים וקינוח והדחת הפה בין אכילת הגבינה שאכל בתחילה לאכילת הבשר, שיש שכתבו שהאוכל גבינה מותר לאכול אחר כך בשר אף בלי נטילה וקינוח. ויש שכתבו, שהאוכל גבינה צריך נטילת ידים וקינוח והדחת הפה כדי לאכול בשר.

וכן פסק מרן בשלחן ערוך יורה דעה (סימן פט ס"ב), אכל גבינה מותר לאכול בשר מיד, ובלבד שיעיין בידיו שלא ידבק בהם דבק מהגבינה, ובלילה שאי אפשר לעיין בהם, צריך ליטול ידי, וכן צריך לקנח פיו ולהדיחו, וקינוח הפה הוא על ידי שילעוס וקנח פיו יפה.

ורבינו משה איסרליש הוסיף, ויש מחמירין אפילו בבשר אחרי גבינה, וכן נוהגים, שכל שהגבינה קשה אין אוכלים אחריה אפילו בשר עוף, כמו בגבינה אחר בשר, ויש מקילים, ואין למחות במקילים, ובלבד שיעשו קינוח והדחה ונטילת ידים. וסיים שטוב להחמיר.

ומרן הבית יוסף הביא סמך להמחמירים ממה שנאמר בזוהר (פרשת משפטים, דף קכה סע"א), שכל מי שאוכל מאכלי בשר וחלב בפעם אחת, או בסעודה אחת, או בשעה אחת, גורם לעורר דינין בעולם. אולם כתב מרן בשלחן ערוך (ה"ב), אכל גבינה מותר לאכול אחריה בשר מיד וכו'. ולא הזכיר ממה שכתב בבית יוסף.

וכן יש מפרשים דברי הזוהר שהצריך לשהות, זה דוקא לאחר בשר בהמה ולא עוף, ויש עוד מפרשים שהזוהר מדבר בגבינה קשה שעבר עליה ששה חודשים, ושהועמד על ידי קיבה, שמושך טעמה זמן ארוך.

והביאו האחרונים כמה מנהגים בזה, שיש כאלו שנהגו להחמיר לשהות שעה אחת בין אכילת גבינה לאכילת בשר, ויש מחמירים בגבינה קשה בת ששה חודשים להמתין שש שעות ובפחות ישנה, שוהים שעה על כל חודש שהגבינה מתיישנת. וכן כתבו כמה אחרונים, שבחג השבועות אם אוכל גבינה קשה ורוצה לאכול בשר, צריך להפסיק בברכת המזון ולהמתין שש שעות.

ומן האחרונים העידו שמנהג בעיר הקודש ירושלים תיבנה ותכונן, שאין ממתינים אחר גבינה, בין גבינה חדשה בין גבינה ישנה. ע"ש.

וכתבו אחרוני זמננו שמעיקר הדין די בקינוח והדחה, ומי שאין לו מנהג ידוע זה, או שחשב שחייב להמתין בינתיים מן הדין, ולכן נהג להחמיר, מותר לו לבטל מנהגו, ולאכול בשר אחר גבינה מיד, אפילו בלי התרה.

ומכל מקום מי שיש לו נקבים בשיניים, ראוי שיחצוץ את שיניו היטב בין אכילת הגבינה והבשר.

למעשה: מותר מעיקר הדין לאכול בשר מיד אחר גבינה, אפילו גבינה קשה וישנה, [כמו גבינה צהובה, גבינה מלוחה, גבינה משולשת, וגבינה צפתית], לאחר שיקנח פיו בפת וכיוצא בו, וידיח פיו במשקים, ויעיין בידיו שלא נדבק בהם שום דבר מהגבינה, ואם הוא בלילה [במקום חשוך] שאינו יכול לעיין היטב, צריך ליטול ידי, או ינקח אותם היטב. (ילקוט יוסף איסור והיתר ח"ג עמ' תלא)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

השימוש במניפולציה עם ילדים נשואים

בדרך כלל, אלה שרגילים להשתמש במניפולציה כדי להשיג את מה שהם רוצים, לא מתחילים את הקריירה שלהם כאשר הילדים מגיעים לגיל החינוך וצריך לחנכם, אלא הם מפתחים זאת מגיל צעיר, ומשתמשים בה בבית ובחברה, ובהמשך, לאחר נישואיהם, אף עם האשה והילדים. מסיבה זו, סביר להניח שרבים מהם גם לא יפסיקו להשתמש בכלים הללו כאשר הילדים יתחתנו ויעזבו את הבית.

כדי להשיג את מה שהם רוצים, הורים מניפולטיביים ישתמשו בכל אמצעי שיגרום לילדיהם להיכנע לתכתיביהם ולעשות את מה שהם רוצים, מבלי להתחשב ברצון הילדים.

כמו כל דבר בחיים, יש רמות שונות של מניפולציה, ולפעמים זה מגיע לאבסורדים של ממש. יש מקרים קיצוניים של הורים, שמרגישים שהילדים חייבים לעשות כל מה שהם רוצים, והם מתעבים ומנסים לקבוע עבורם על כל פרט בחיים, מה לעשות ואיך לנהוג, בלי שום התחשבות ברצון הזוג הנשוי.

הנה מקרה קיצוני שפגשתי, כדי שנראה עד היכן הדברים יכולים להגיע. אם לא תעשה את השידוך שאנו רוצים, לא נגיע לשמחה!

פנו אלי זוג שכאשר הבכור שבילדיהם הגיע לגיל השידוכים, אחד הסבים ניסה להכריחם לעשות את השידוך שהוא חשב לנכון, ואיים שאם לא ישמעו בקולו, הוא לא יגיע לחתונה. לא פחות ולא יותר מדובר היה באבי הבעל. האשה תיארה איך במהלך כל השנים הייתה מוותרת כדי שלא לריב עם בעלה שנכנע לאביו שהתערב הרבה בחייהם הפרטיים, "אבל עד כאן! עכשיו שאנו צריכים לחתן את הילדים שלנו, הגיע הזמן לומר 'שלום' להורים ולהיפרד, ולנהל את עסקי המשפחה בעצמנו".

למזלה, הבעל הסכים עם אשתו, אך היה מפוחד וחשש שמא הוא מחוייב לשמוע בקול הוריו מצד מצוות כיבוד אב ואם, ולא ידע לשים עצה בנפשו. מאחר והם לא הצליחו להגיע לפשרה ביניהם איך לעשות זאת, הם סיכמו שילכו למישהו שיעזור להם.

הפניתי אותו תחילה לרב לברר את הצד ההלכתי, והוא פסק להם בצורה חד משמעית שהבעל אינו מחוייב לעשות מה שאביו רוצה. בהמשך, ייעצתי לו לדבר עם אביו בארבע עיניים, בצורה מכובדת אך נחושה, ולומר לו שאת עסקי המשפחה שלו, הם ינהלו בעצמם, הוא ואשתו, והם יחליטו איזה שידוך טוב בשביל הילד שלהם, ומה שהיה לא יהיה עוד. ייעצתי לו שאם אביו ימשיך לאיים שהוא לא יגיע לחתונה, שלא יענה לו בהתרסה ובחוצפה, אלא יגיב בצורה מכובדת ובכנות: זה יכאב לנו מאוד, אבל זו החלטה סופית שלנו ואין על מה לדון...

הייתי צריך להכין אותו גם כיצד להגיב לאחיו ואחיותיו, אחר שהוא ידע שהוריו יפעילו את כל המשפחה כדי להפעיל עליו לחץ, כפי שאכן עשו, וכמה מהם הרימו אליו טלפון בטענה: "היתכן לפגוע כך באבא?! איפה הלב שלך?!" וכדומה.

בהיותו מוכן לכך, הוא לא נגרר לשום ויכוחים ולטענות, אלא הגיב במילים פשוטות: "אני שומע מה שאתה אומר, תודה רבה". וכאשר שאל אותו אחד מהם: "נא, ומה אתה מתכוון לעשות?" ענה בפשטות: "זה עסק שלי, מקסימום תמתין ותראה". "אבל מה אתה חושש לענות לי?!" המשיך ההוא ללחוץ, אך מידענו ענה בשלווה: "אני מוכן לדבר איתך על הכל, אבל על זה לא!"

במצאות קרה מה שקורה בדרך כלל במצבים כאלו. ככל שהוא הרגיש נחוש בדעתו לעמוד על שלו, האחרים נרתעו ונסוגו. הוא הופתע מהקלות שבה אביו קיבל את הדברים, וגם מהעובדה שרק אחים בודדים התקשרו וניסו להפעיל עליו לחץ, אבל די מהר נסוגו בראותם שהוא נחוש בדעתו לעשות מה שהוא רוצה.

כמה חדשים מאוחר יותר, צלצלו אלי לומר: הצלת לנו את החיים! הם סיפרו שהסוף היה שההורים באו לחתונה 'כמו ילדים טובים', סליחה - כמו סבא וסבתא טובים, וכפי שיעצתי להם, כיבדו אותם בצורה הכי יפה, כאילו לא היה כלום.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

כמה השם אוהב אותנו

חשבון פשוט כמה שווה לו להקדוש ברוך הוא עם ישראל, שכן נאמר בגמרא (סנהדרין לט ע"ב) באותה שעה (שטבעו המצרים בים) ביקשו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא אמר להן הקדוש ברוך הוא מעשה ידי טובעין בים ואתם חפצים לומר שירה? הרי שהשתיק הקדוש ברוך הוא שירת המלאכים בשביל שמעשה ידיו - המצרים טובעים בים, ובכן נתבונן, בודאי ששירת המלאכים שהיא דבר רוחני שווה כל כסף וזהב שבעולם, והיה מוכן הקדוש ברוך הוא לבטל שירת המלאכים בשביל מצרים - מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא שטובעין בים, ואת מצרים היה שווה להקדוש ברוך הוא להטביע בים בשביל שהצרו לישראל, אזי על אחת כמה וכמה שהיה שווה לו להקדוש ברוך הוא ליתן משקל כל אחד מישראל כסף וזהב להצלתו, שכן אם הטביע את המצרים בים עבור ישראל, והטבעת בים שווה יותר מכסף וזהב, והעובדא שויתר בשבילם על שירת מלאכי השרת השווה בערכה יותר מכל זהב וכסף שבעולם, הרי ודאי שישראל עצמן שוין משקל זהב לכל אחד, והבן. ועוד שם במדרש, "הבן יקיר לי אפרים", כל מקום שנאמר "לי" אינו זז לעולם לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, "כי מדי דברי בו", אפילו בשעה שאני מדבר עימו איני יכול לסבול בו, כביכול מרוב האהבה והגעגועים שמתרבים ומתגברים, וכעניין: "הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני", שכן אהבת הקדוש ברוך הוא לישראל לאין שיעור, שרק "מדי דברי בו - זכר אזכרנו עוד".

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרוב באתר ישיבת אור דוד

אהבת ה' לעמו ישראל היא לאין שיעור: "בנים אתם לה' אלוהיכם", ורבי מאיר אומר שאף בזמן שאין עושין רצונו של מקום קרויים בנים, וראה בתשובת הרשב"א (תשובה רמ"ב) שהלכה כרבי מאיר בזה נגד רבי יהודה, להיות שהמקראות מסייעים לו. אם כן היש כאהבת אב לבנו, וביותר אהבת ה' לעמו, ואהבת ה' לעמו היא בכל מצב שכן מידותיו המה: "רחום וחונן ארך אפים וכו'", ולמידותיו של הקדוש ברוך הוא הלאו אין גבול, כך שאהבתו לעמו ישראל היא לעולם לאין שיעור, וכאומרנו: אהבת עולם אהבתנו ה' אלקינו, חמלה גדולה ויתרה חמלת עלינו וכו', וכנאמר (ירמיה לא, ב): "ואהבת עולם אהבתך על כן משכתיך חסד" - ומה הכוונה אהבת "עולם"? אלא הוא כאילו נאמר "לעולם", שאהבת ה' אלינו היא לעולם, דהיינו בכל מצב שאנו בו הוא אוהבנו.

וכן מוצאים אנו במדרש (ויקרא רבה ב, א) רבי אבא בר כהנא אמר, אומר הקדוש ברוך הוא לישראל, אילו ביקש פרעה משקל כל אחד ואחד מישראל - אבנים טובות ומרגליות, לא הייתי נותן לו? הרי כמה יקרים ישראל להקדוש ברוך הוא.

ועוד שם: אמר הקדוש ברוך הוא "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים" - ביוקר ישראל עומדים לי, אמר רבי יצחק, וראה כמה דמים השקיע הקדוש ברוך הוא להצלתן של ישראל, משפחות משפחות של ערוב, משפחות משפחות של כינים, האין זה דמים מרובים?!

ובספר "דעת תורה" (ויקרא עמ' עה) לרבנו ירוחם ממיר זצוק"ל, ביאר

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

מקום מסודר לנשים

משודר בליון ובאתרנו Rabenu.co.il

מועבר בקול הלשון 03-6171111